

Van kippenhok tot swamprock: het verhaal van The Fresh

Voor mij is het verhaal van The Fresh meer dan een herinnering aan een band. Het is het verhaal van mijn jeugd, van vriendschappen, gitaarlessen, eerste optredens en eindeloos oefenen in een kippenhok naast het ouderlijk huis. Wat begon met jeugdige ambitie en een paar akkoorden, groeide uit tot een muzikale zoektocht die mij jarenlang is bijgebleven. In die ontwikkeling, van stevige rock tot rootsrock en swamprock, klinkt nog altijd de verbondenheid met Raalte, Kasteel Ramelo en de mensen met wie ik die tijd heb gedeeld.

Waar het allemaal begon

Rond mijn vijftiende, in 1966, begon voor mij het verhaal van The Fresh. Tijdens gitaarles bij Reichenbach uit Zwolle, in Broekland bij Kreileman, ontmoette ik Jan Bouwmeester. We reden op de brommer naar de les, met de gitaar op de benzinetank, en onderweg groeide bijna vanzelf een muzikale vriendschap. Niet veel later ontmoette ik Jan Schotman in een patatzaak aan de Assendorperstraat in Zwolle. Via cafetaria Bouwhuis kwamen ook Gerrit van de Kolk en Tonnie Niemeyer in beeld, jongens met dezelfde nieuwsgierigheid naar muziek. Tonnie wilde drummen en op een zaterdag reden we samen naar De Krim om zijn eerste drumstel op te halen.

Onze eerste repetities vonden plaats bij Gerrit van de Kolk aan de Almelosestraat. We oefenden met veel enthousiasme, maar na al dat proberen konden we eigenlijk maar één nummer spelen: *Gloria* van Them, met drie akkoorden. Het was een begin, maar nog niet genoeg om als band echt verder te komen. Daarom besloten Jan Bouwmeester, Jan Schotman en ik om bij mijn ouders thuis te gaan oefenen, in het kippenhok naast het huis. Daar bleef de muziek niet hangen in plannen, maar begon ze voor ons echt vorm te krijgen.

In die nieuwe bezetting kreeg The Fresh langzaam een gezicht. Jan Schotman werd drummer, Jan Bouwmeester basgitarist en ikzelf sologitarist. We speelden nummers van Fleetwood Mac, Creedence Clearwater Revival en Jimi Hendrix, muziek die ons uitdaagde en richting gaf. De naam The Fresh werd door mij bedacht en paste bij het gevoel van die tijd: jong, onbevangen en vol plannen. Met onze eerste J.L.O versterkers, later aangevuld met onder meer Vox- en Dynacord-apparatuur, stonden we in 1967 voor het eerst op het podium tijdens een talentenjacht in Heeten.

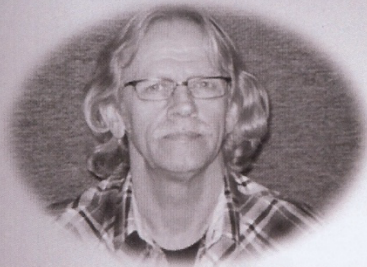
De eerste podia en het ruigere werk

Later kwam Rens Kelder als drummer bij de band en werd Jan Schotman zanger. Daarmee kreeg The Fresh meer kracht en groeide het plezier in spelen. Ons repertoire werd breder en ambitieuzer, vooral met moeilijkere nummers van Jimi Hendrix. Toen Jan Bouwmeester in militaire dienst moest, nam Antoine Oostelaar uit Broekland zijn plaats over. Met Antoine schoof de band verder op richting stevigere rock, met nummers van Deep Purple en Black Sabbath, en kregen onze optredens een ruiger karakter.

In die jaren investeerden we, met steun van onze ouders, in betere apparatuur. Voor mij als sologitarist kwam er een London City-installatie van 100 watt met een Fender Telecaster. Antoine speelde op een Marshall-basinstallatie met een Fender Precision Bass, Jan Schotman gebruikte zangzuilen met een Sennheiser-microfoon en Rens Kelder kocht een nieuw Premier-drumstel. Het voelde alsof we ineens veel serieuzer werden. Vanaf dat moment ging het muzikaal snel vooruit en wonnen we meerdere talentenjachten.

Toch had die groei ook een keerzijde. Onze installatie was vaak te krachtig voor de kleine zalen waarin we speelden. Café-eigenaren vonden het geluid geregeld te hard en daardoor mochten we niet overal terugkomen. Tegelijk merkte ik dat mijn verhouding tot de gitaar veranderde. Ik speelde graag en met overtuiging, maar ergens begon ook het gevoel te groeien dat mijn muzikale pad nog verder moest gaan dan alleen deze stevige rockperiode.

Live at Tivoli
Reünie
The Fresh

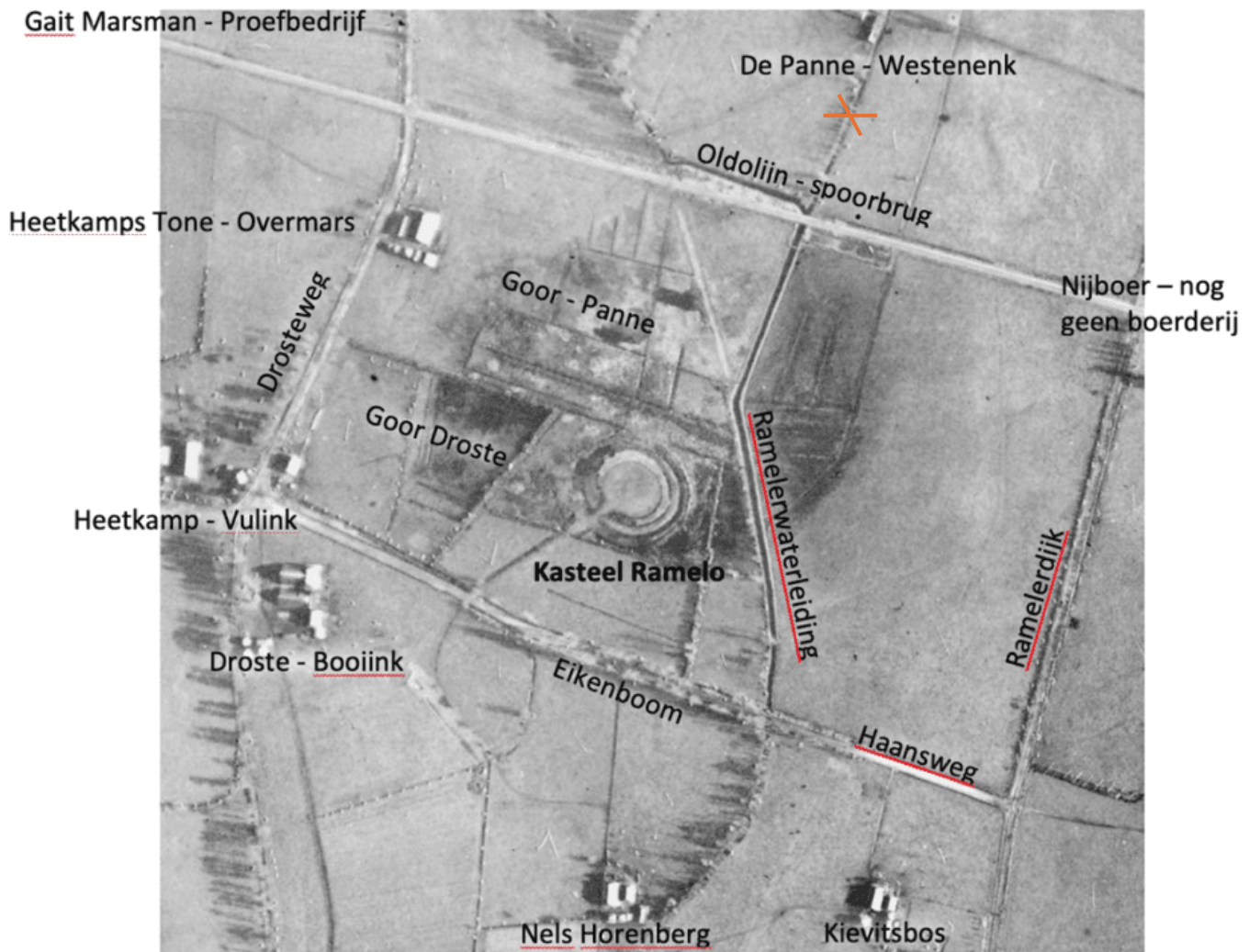

THE FRESH

7 April aanvang 21.30 uur

Taveerne Tivoli Zwolsestraat 63 8101 AB Raalte
info@taveernetivoli.nl www.taveernetivoli.nl

Rond Kasteel Ramelo: muziek, plek en herinnering

De groepsfoto van The Fresh is gemaakt in het gebied van Kasteel Ramelo, een plek die voor mij sterk verbonden is met deze tijd. Op de bijgevoegde foto's is met een rood kruisje ongeveer aangegeven waar de foto is gemaakt. Niet ver daarvandaan lag onze oefenruimte, iets boven de boerderij van De Panne Westenenk, de familieboerderij van mijn moeder. Die omgeving hoorde bij onze muziek zoals de versterkers, gitaren en repetities dat deden.

De boerderij was in die tijd een levendige ontmoetingsplek. Mijn oudste broer Jan trok vrienden aan met belangstelling voor tractoren, mijn jongste broer Gerard had een kring rond autocross en via mij kwamen er muziekvrienden over de vloer. Zo liepen verschillende werelden op een natuurlijke manier door elkaar: muziek, techniek, auto's, trekkers, boerenleven en jeugdige energie. Als ik er nu op terugkijk, had die mengeling iets bijzonders. Ze doet denken aan de sfeer die later bij de Zwarte Cross bekend zou worden: vrij, eigenzinnig en geworteld in het platteland.

Als muzikale wegen uiteenlopen

De bezetting met Harry Luchtenberg op gitaar, Jan Schotman als zanger, Rens Kelder op drums en Antoine Oostelaar op bas heeft ongeveer twee tot drie jaar bestaan. Het waren intensieve jaren, waarin we veel leerden, verschillende talentenjachten wonnen en steeds meer ervaring opdeden. Toch kwamen we muzikaal ook op een punt waarop de wegen uiteen begonnen te lopen. Het repertoire van Deep Purple, Black Sabbath en Jimi Hendrix had ons ver gebracht, maar uiteindelijk voelde ieder bandlid dat er een andere richting lonkte.

Rens Kelder en Jan Schotman gingen later meer de professionele en commerciële muziek in. Zelf maakte ik een andere ontwikkeling door. Ik hielp nog enige tijd de jongens van Fireball aan optredens, maar merkte dat mijn belangstelling zich langzaam verbreedde. De muziek bleef belangrijk, maar er kwam ruimte voor andere vormen van expressie. In die periode begon ik ook met schilderen, alsof de zoektocht naar klank zich op een andere manier voortzette.

Een nieuw geluid, veertig jaar later

Ongeveer veertig jaar later, rond 2010, kwam het idee op om The Fresh opnieuw bij elkaar te brengen. Alleen al die gedachte riep veel herinneringen op. In die periode speelde Jan Schotman inmiddels gitaar en al snel werd duidelijk dat onze speelstijlen anders waren geworden. Ik kwam uit de Hendrix-traditie, terwijl Jan een cleanere stijl had, meer in de richting van Eric Clapton en J.J. Cale. De oude nummers van Deep Purple en Black Sabbath hoorden bij onze geschiedenis, maar pasten niet meer vanzelfsprekend bij wie we inmiddels muzikaal waren geworden.

Daarom kozen we voor een ander repertoire: Tulsa Sound, rootsrock en swamprock. Die muziek had de rust, ruimte en sfeer die beter bij ons paste. De stijl is sterk verbonden met J.J. Cale en Eric Clapton en werd ook bekend door nummers als *After Midnight*, *Call Me the Breeze* en *Cocaine*. Het ontspannen ritme, de sobere manier van spelen en het gevoel voor sfeer spraken ons aan. Ook invloeden van Creedence Clearwater Revival sloten daar mooi bij aan.

Bij de reünie kreeg mijn eigen rol daardoor een andere kleur. Ik verruilde de gitaar voor het Hammondorgel. Met orgelbegeleiding, ook wel comping genoemd, kon ik de akkoorden dragen, de sfeer ondersteunen en de muziek meer diepte geven. De warme, soms wat moerasachtige klank van swamprock sloot bovendien bijzonder goed aan bij de geschiedenis van Kasteel Ramelo, dat ooit in een nat en laaggelegen gebied heeft gelegen. Zo vielen muziek, plek en herinnering op een vanzelfsprekende manier samen.

Zo kreeg The Fresh uiteindelijk niet alleen een nieuwe muzikale richting, maar ook een diepere betekenis. Wat ooit begon met jonge jongens, brommers, gitaren en eindeloos oefenen in een kippenhok, groeide uit tot een verhaal over vriendschap, volhouden en blijven zoeken naar een eigen geluid. De band veranderde door de jaren heen, net als wijzelf, maar de kern bleef herkenbaar: muziek maken vanuit gevoel, herinnering en verbondenheid met de plek waar het allemaal begon. In The Fresh komen Raalter bodem, Kasteel Ramelo, jeugdherinneringen en muzikale ontwikkeling samen. Juist daardoor is deze geschiedenis voor mij meer dan een terugblik op een band; het is een warm en blijvend hoofdstuk in mijn leven, waarin muziek, vriendschap en persoonlijke groei elkaar steeds opnieuw raken.

Groeten van Harry Luchtenberg